

Важкий хліб

Кость Дяченко

Не так давно
Кінь віз у млин зерно.
Та от на півдорозі
Спіткнувсь, упав
І так зашкутильгав,
Що воза вже тягти не в змозі.
Як не ладнався, справи марні.
Й пошкандибав до ветлікарні.
Отак лишивсь Господар без тягла.
Аж тут несе Осла.
— Що? — гикнув. — Веземо пшеничку?
Та ніким до млина підкинуть бричку?
Оцю мізерію? Та я за мить одну
Все проверну!
Тримайся, щоб не впав,
Та ребра не збирав! —
Шусть у хомут
І ну тягнуть,
Що сили є і духу.
Аж видовжились вуха!
Та віз —
Як в землю вріс.
Хвастун — на диби, гнувся вниз,
Уліво, вправо поривався.
Хвицав, ревів, голоблі гриз.
А віз рушати й не збирався.
Вухань побивсь, пошматував
На дрантя упряж від нестями.
Вже ледьки з ями виглядав,
Що витовк власними ногами.
— Я не збагну, у чому річ:
Чи віз, чи вулиця невдала? —
Стогнав Осел, коли вже ніч
Цю катавасію застала.
— А я, — Господар прогудів, —
Здається, дещо зрозумів.
Одне скажу тобі без кпину:

Тямущі люди ті були,
Що за мірило не ослину,
А кінську силу узяли.

Дерзання, звісно, річ не глупа
І необхідна, далебі.
Та нащо марно рвати пупа
Над тим, що геть не по тобі?